

Barbara Scholten

VOETBALGEKKE
MEIDEN

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.barbarascholten.nl
www.ploegsma.nl

Volg Barbara op Twitter: @ScholtenBarbara
Of word vrienden met Barbara via Facebook

☞ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

ISBN 978 90 216 7479 7 / NUR 283

© Tekst: Barbara Scholten 2015

Vormgeving omslag: Annemieke Groenhuijzen

Omslagbeeld: Chris Buhler

Zetwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2015

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

1

Ik hoor Johan aan de andere kant van de deur snuffelen als ik de sleutel in de voordeur van opa's huis steek. Meteen daarna druk ik de stopwatch van mijn horloge in. Zes minuten en achtendertig seconden. Dat is zestien seconden langzamer dan mijn tijd afgelopen vrijdag.

Dit keer had ik vertraging door een moeder met bakfiets die plotseling voor het oranje verkeerslicht stopte, waardoor ik moest uitwijken naar de stoep. Ik kon nog net voor een donkere auto langs, maar daar dacht de bestuurder anders over: hij moest remmen en toeterde boos. Gelukkig was ik toen al veilig aan de overkant van de straat, waar een mevrouw met een hondje keurig wachtte tot het weer groen werd. Ze schudde haar hoofd, stak haar hand in de lucht en riep me iets na. Ik was al te ver weg om te horen wat ze zei.

Toen opa vertelde dat hij een tweedehands voetbaldoel op de kop had getikt, ben ik met deze tijdrit begonnen. Van het schoolplein naar opa's huis, fiets op slot, trap op, sleutel in het slot en *stop*. De eerste keer deed ik er ruim acht minuten over. Toen wachtte ik nog netjes bij het stoplicht, net als die mevrouw met haar hond. Maar tegenwoordig neem ik iets meer risico, anders kan ik mijn tijd onmogelijk verbeteren. Elke seconde telt. Ik denk dat ik een tijd onder

de zes minuten kan halen. Want uiteindelijk gaat het maar om één ding: hoe sneller ik bij opa ben, hoe eerder ik met mijn beste vriendin kan voetballen op het trapveld naast opa's appartementencomplex.

Johan begint luid te blaffen als ik de deur openduw. Met vier poten tegelijk springt hij omhoog. Johan komt uit Spanje. Hij zwierf over de camping waarop mijn opa met zijn caravan stond. De eerste avond gaf opa hem een stuk brood, de tweede avond een plakje worst en de derde avond een mand en een nieuwe naam. Want hij heette vast geen Johan voordat hij door mijn opa geadopteerd werd. In het begin luisterde hij in elk geval voor geen meter.

'Hoi opa,' roep ik nog nahijgend als ik de voordeur achter me dichtsla.

'Ha die Mila!' zegt opa met een schorre stem. 'Hoe was het op school?'

'Mwah. Niemand uit mijn klas had een bal bij zich en we mochten niet met groep 8 mee voetballen in de pauze.' Ik gooi mijn jas en tas op de kapstok en loop de woonkamer binnen. Johan volgt me op de voet. Omdat ik vaak bij opa ben, is Johan ook een beetje mijn hond. 'Maar ik wist wel als enige van de klas dat Sint-Petersburg in Rusland ligt.'

Opa zit aan de grote, ronde tafel bij het raam. Ik geef hem een vriendschappelijk klopje op zijn kale hoofd en hij knijpt me zacht in mijn bovenarm.

'Dat wist je zeker omdat de voetbalclub FK Zenit Sint-Petersburg daarvandaan komt,' zegt hij lachend.

Ik knik en schuif de knipsels die voor hem op tafel liggen aan de kant.

Maandag is opa's knip-, schrijf- en plakdag. Daar is hij bijna vijf jaar geleden mee begonnen toen ik op voetbal ging. Van mijn eerste kinderjaren heeft hij vooral fotoalbums. Ik in de box, ik die mijn eerste stappen zet, ik op de arm van mijn moeder en ik met mijn eerste voetbal. Mijn moeder en ik woonden toen al niet meer bij mijn vader. Nu houdt opa naast team- en actiefoto's ook wedstrijdverslagen en het aantal voor- en tegendoelpunten bij. Na afloop van elke wedstrijd kan hij me precies vertellen wie wanneer, op welke manier en in welke minuut heeft gescoord. De een verzamelt spinnen met harige poten, de ander porseleinen uiltjes en weer een ander heeft een doos vol theezakjes uit verschillende landen. Mijn opa spaart voetbalplaatjes én maakt een plakboek over mij op het voetbalveld. 'Dat is leuk voor later,' zegt hij iedere keer tegen me als ik met bijzonder weinig interesse naar zijn werk kijk. Zoals nu.

Die voetbalplaatjes vind ik trouwens wel leuk, die spaar ik zelf ook. Als ik een dubbele heb, ruilen we en regelmatig teken ik voetbalplaatjes van mijn eigen voetbalteam in mijn werkboek op school. Het laatste voetbalplaatje dat ik heb gemaakt is van Doenja. Zij is mijn beste vriendin en woont in hetzelfde appartementencomplex als opa.

'Mag ik limonade maken en iets lekkers pakken, opa?'

Opa knikt.

Drie dagen per week ga ik na school naar mijn opa. Bij hem voel ik me net zo thuis als bij mijn moeder. Ik heb er een eigen kamer met mijn eigen spullen. Op dinsdagmiddag kegelt opa altijd met zijn vrienden en dan ga ik met mijn beste vriend Moos mee naar huis. Moos woont bij mij

in de straat en door hem ben ik gaan voetballen. Moos, Doenja en ik spelen in hetzelfde team. Doenja heeft, Moos kan overal spelen en ik maak de goaltjes.

Ik ben zo vaak bij opa, omdat mijn moeder een eigen winkel heeft. Ze knapt oude en afgedankte meubels op en verkoopt ze. Op die manier helpt ze de natuur een heel klein beetje. Als ze niet in haar winkel is, is ze in haar werkplaats of zit ze achter haar computer om de administratie te doen. Ze is altijd aan het werk, behalve op woensdag en zondag. Op die dagen is ze vrij en wil ze graag met me praten over van alles en nog wat, of leuke dingen met me doen. Maar ik ga na school het allerliefst naar buiten om te voetballen en dat staat niet op haar leuke-dingen-lijst. En dat praten over van alles en nog wat geldt dan weer niet over het verboden onderwerp. Bij Moos thuis is dat snoep, en bij mij thuis mijn vader.

Opa wappert met een stuk papier. 'Mila, hier heb ik een leuk wedstrijdverslag waarin je wordt genoemd. Het is gemaakt door een moeder van een van de jongens van de tegenstander. Een vrouw met verstand van voetbal. Luister maar.'

Ik loop naar de keuken en open het kastje onder de kraan. In de bovenste lade van dit kastje bewaart opa het hele jaar door chocolade-paaseieren. Snel stop ik er één in mijn mond en twee in mijn zak. Een voor Doenja en nog een voor mij.

Opa begint hardop te lezen terwijl ik uit het keukenraam kijk of ik Doenja al op het trapveld zie.

SC Raak E2 – FC de Goudhanen E1

Het was een mooi moment voor het meidenvoetbal afgelopen zaterdag. De tegenstander liep het veld op en ik zag onze jongens kijken, wijzen en grinniken.

'Er speelt een meid in dat team,' hoorde ik Hugo zeggen.

'Die keeper is ook een meid,' zei Wasim.

Alle jongens van SC Raak E2 keken in de richting van de goal waar een klein, donker meisje met een witte badstoffen zweetband om haar hoofd onder de lat stond.

'Twee meiden, dat wordt een makkie,' zeiden ze tegen elkaar en ze gaven elkaar een boks alsof de wedstrijd al beslist was.

Het fluitsignaal klonk en drie minuten later was de eerste tegengoal een feit. De spits van de tegenpartij, de ene meid, die Mila bleek te heten, kreeg een diepe bal die ze in een vloeiende beweging aannam. Met een afstandsschot verraste ze onze doelman: 0-1.

Vanaf dat moment ging de strijd gelijk op, werd er geknokt voor elke bal en kregen we een penalty tegen omdat een speler van ons de bal met de hand tegenhield. Gelukkig werd de strafschop gemist door de Goudhanen.

Ik slik de teleurstelling weg die ik weer voel. De bal spatte op de lat uiteen. Het was al de tweede misser na de winterstop en dat weet opa ook. Hij vindt eigenlijk zelfs dat het mijn eigen schuld is. Volgens hem wil ik het te mooi doen en neem ik onnodige risico's. 'Laag in de hoek, dan zit ie altijd,' zei hij nadat ik een paar wedstrijden terug de eerste penalty had gemist.

Vorig jaar hebben we nooit een penalty gekregen, en nu opeens twee vlak achter elkaar. En we oefenen daar wel op tijdens de training en na afloop van de wedstrijd, maar dat is toch niet hetzelfde als in de wedstrijd. Bij het oefenen schiet ik wél altijd raak.

Onze voorhoede kreeg voldoende kansen, maar stuitte telkens op, jawel, die andere meid. Met bijna katachtige bewegingen dook ze naar elke bal en voorkwam ze dat wij scoorden. Tot lang na de rust golfde het spel heen en weer en vond ik, als voetbalmoeder langs de lijn, dat wij ook een goaltje verdienden. Maar opeens lag de bal weer achter onze keeper in het doel. 0-2 door... Mila!

Mila treffen we waarschijnlijk over een aantal jaren aan in een oranje shirt op de internationale velden. Ze is een griet om in de gaten te houden. Ze sleurt en trekt en duikt in elk gat dat de verdediging laat vallen. Ze is razendsnel, balvast en heeft een gruwelijk schot in haar dunne benen.

Wat onze jongens ervan vonden dat ze verloren en dat beide doelpunten gemaakt waren door een meisje?

'Nou, je merkt er niks van dat ze een meisje is. Ze duwt meer dan een jongen,' antwoordden ze.

Trots kijkt opa me aan. Net als ik is hij een voetbalgek: elke zaterdag staat hij samen met Johan langs de lijn. Hij is mijn allergrootste fan.